

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste Junj 1896.

45de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Morgon den 16. Februar 1896.

(Fortfat fra Side 244.)

Ikke alene denne Mand, men ikke mindre end seks af de tolv Apostle satte sig op mod Guds Profet; de fandt Fejl ved ham, betvivlede hans Autoritet, fortalte Vogn og troede Vogn om ham, og Resultatet blev, at de mistede deres Pladser, og Andre bleve indfatte i deres Sted. Sidney Rigdon, som Gud udnævnte til at være Profeten Josephs Talsmand, en Mand, som besad stor Bektalenhed og mange Talenter, en Mand, som Gud havde skjænket stor Wisdom, hvorom vi kunne læse i Pagtens Bog 92, og som i Forening med Joseph saa de celestiale, terrestriale og telestiale Riger — denne Mand faldt. Hvorfor faldt han? Fordi han ikke alene fandt Fejl ved Guds Profet, men ogsaa knurrede mod Gud over de Udelser, som Herren tillod at komme over ham i Missouri. William Bow, som var Profetens Raadgiver, tog en lignende Kurs, og han mistede sit Præstedømme og blev en af Guds Kirkes bitreste Fjender. Der er næppe nogen Tivbl om, at han var medvirkende ved Ud-

ghelsen af ustyldigt Blod, da Kirkens Profet og Patriark blev myrdet.

Med saadanne Eksempler for vore Dine burde vi være forsigtige med, hvad vi sige og gøre med Hensyn til Præstedømmet. Tænk paa den Fuldmagt, som Gud har meddelt Kirkens Embedsmænd — vore unge Mænd modtage den lige saa vel som de ældre — Fuldmagt til at nedgaa i Daabens Bænde og døbe Menneffene til Søndernes Forladelse, Fuldmagt til at give Haandspaalæggelse for den Helligaand, til at besegle paa Andre den samme Myndighed, som de selv besidde, til at binde paa Jorden, og det skal være bundet i Himmelen, til at besegle Husfruer til deres Mænd og Børn til deres Forældre for Tid og Ewighed, til at udføre alle Befeglinger og Ordinanser, der ere nødvendige for at forbinde den ene Generation med den anden tilbage til vor store Fader Adam! Tænk paa denne Vigtighed og Hellighed. Tænk paa Guds Godhed ved at skjænke disse Ting til Menneffene. Antag, at der

kun var een Mand paa Jorden, der besad den Myndighed, som alle Elbsterne i denne Forsamling besidde, hvorledes vilde da vore Følelser mod ham blive? Vilde vi ikke føle til at gennemrejse baade Land og Hav og tilsætte vort Liv, hvis det var nødvendigt, for at komme i Berørelse med en saadan Mand, for at han kunde administrere de Ordinanjer til os, hvorved vi kunde erholde Forladelse for vore Synder og evig Herlighed i Guds og Lammets Nærværelse? Kunne vi forestille os nogen Opofrelse, der vilde være for stor i dette Øjemed? Jeg ved, at med de Følelser, som vi een Gang besad for Evangeliet, ville vi ikke tænke, at nogen Opofrelse var for stor for at opnaa denne herlige Belønning. Men skulle vi foragte det, fordi vi have det i vor Midte? Skulle vi ringeagte det, fordi det er saa almindeligt? Derjom vi gjøre dette, vil Gud kræve os til nojagtigt Regnskab derfor. Tænk paa, at vor store Fader i Forening med sin Søn Jesus kom ned fra Herlighedens Regioner for at paabegynde denne Uddeling! Vi kunne danne os en Ide om dets Vigtighed, naar vi overveje, at Herren sendte Johannes den Døber, som holdt Nøglerne til Aarons Præstedømme, og Peter, Jakob og Johannes, som holdt Nøglerne til Melchisedes Præstedømme, fra Himlen og vedblev at sende Engle, indtil alle de Nøgler, der eksisterene i de forskjellige Uddelinger lige tilbage til vor Fader Adam, bleve overantvordede. Hver Engel kom i sin Tid og Orden og beseglede den Myndighed, som var nødvendig paa Mænd i Rjodet, for at bevirke Frelse for Menneskene, for at oprette denne Husholdning og for at berede Vejen for Herrens Tilkommelse.

Jeg har ikke Ord til at betegne for Eder Vigtigheden af vor Forbindelse

med Præstedømmet, Storheden eller Helligheden af det Præstedømme, som Gud har beseglet paa os. Jeg tror, at paa Herrens Dag vil en af Hovedgrundene til Fordømmelse af nogle af Kirkens Elbster blive deres Mangel paa Paaskjønnelse af Præstedømmet og Forjømmelse med at bruge det paa den af Gud bestemte Maade. Jeg spørger ofte mig selv: „Leve Du, som Du bør leve? Udfører Du Dit Kalds Pligter jaaledes, at det er antageligt for Herren? Vil noget af denne Generations Blod findes paa Din Rjortel paa Herrens Dag?“ Thi enhver Sidste-Dages Hellig, saa vel som hele den menneskelige Familie, skal fremstilles for Kristi Domstol og blive dømt efter de Gjerninger, som ere udforte i Rjodet. Derjom vi have anvendt de Talenter og Vejligheder, den Autoritet og Kraft, som Gud har skænket os, paa den rette Maade, er der lovet os en stor Belønning, evig Opbøjelse, og at vi skulle indgaa til Guds Nærværelse og sidde paa hans højre Haand. Men der er store Straffedomme forbundne med deres Opsjøl, der ikke vandre, som de skulle, ikke udføre deres Pligter eller bruge de Vejligheder, som Herren skænker dem. Af de Sidste-Dages Hellige vil der kræves et mere nojagtigt Regnskab end af noget andet Folk.

Jeg var meget tilfreds med de Bemærkninger, som Præsident Joseph F. Smith gjorde i Formiddags angaaende vore Pligter. Det synes for mig at være den mest urimelige Ting i Verden for en Mand at kalde sig en Sidste-Dages Hellig, hvis han er skyldig i Tyveri, Drukkenskab eller Hor; thi med Navnet Hellig er forbunden, hvad der er rent og adelt. Det er et helligt Navn, og hvorledes kunne vi forvente, at Herren vil tillade os at bære det, derjom vi ikke leve i Overensstemmelse

dermed. Jeg har somme Tider tænkt, at de Forjættelser, som Gud har givet os, jærlig dem, som findes i Pagtens Bog, ved hvilke det er lovet os, at naar vi have udstaaet Straffen for vore Overtrædelser og gjort Bod for vore Synder, vil der blive Forløsning for Enhver, der ikke har begaaet den utilgivelige Synd — jeg har tænkt, at Nogle misforstaa disse Forjættelser og antage, at de kunne synde med en Slags Straf-løshed. Jeg erindrer George Millers Udtryk, da han blev bestiftet til Biskop efter Edward Partridges Død. Herren talte meget opmuntrende om Miller og kaldte ham en retfærdig Mand. Nogle Aar senere, da Templet blev færdigt, modtog Miller sin Begavelse. Store Forjættelser blive os givne ved vore Begavelser. Mange Betsignelser blive med Præstedømmets Fuldmagt beseglede paa vore Hoveder; det bliver lovet os, at vi skulle komme frem paa Opstandelsens Morgen, iførte Herlighed, U dødelighed, evigt Liv o. s. v. George Miller glædede sig meget over de forjættede Betsignelser og sølte saa sikkert at opnaa dem, at han bemærkede til Broder Brigham Young, at han sølte sig fæst, om han end skulde synde. Han gjorde saa — han syndede med Kvinder, Guds Aand og Præstedømmets Kraft forlod ham, og han apostajerede fra Kirken.

Jeg har somme Tider, ved at overveje vore Brødres Handlinger, tænkt, at nogle af dem nærede lignende Ideer. Naar I høre, at Mænd, som kalde sig Medlemmer i Kirken, ere skyldige i Drukkenkab, Ehyeri, Gudsbeispottelse, Uærlighed og maasse Hor, hvad slutte I da? Kun, at Saadanne enten have tabt Troen eller ere forblindede af Satan til at være ligegyldige med, hvorledes de handle; dersom de ikke begaa den utilgivelige Synd, vil Gud frelse

dem. Satan jnigrer Nogle med saadanne Ideer, og de begaa disse vedersthyggelige Synder i Folkets Midte. Hvad findes der i Guds Ord, der kan retfærdiggjøre saadanne Handlinger? Hvad er Hensigten med at leve et rent Liv, dersom de Urene lige saa godt ville blive fæsteste, dersom Ugudelighed vil blive antaget, og dersom de, der begaa saadanne Synder, uden videre blive ophøjede til Guds Hvile? Af hvad Nytte er det at leve et helligt Levnet, hvad gavner det at gøre Opofrelser for Guds Bærf, hvad Nødvendighed er der for at fornægte sig selv og kontrollere sine Videnskaber, for at stræbe bestandigt at leve rene som Engle, at lide Forsølgelser og alt Andet, dersom Menneskene kunne begaa Horeri og Synd, kunne stjæle, svire, lyve og begaa andre Vedersthyggeligheder og endda blive fæsteste? Jeg siger Eder, at en saadan Lære eller Ide stammer fra den Onde. Satan prøver paa at bedrage Menneskene og lede dem til Udælæggelse. Jeg siger, at ingen Mand kan begaa Synd uden at fortørne Herren og bortdrive Guds Aand. Guds Aand vil ikke bo i urene Tabernakler; Gud har sagt saa, og det er Sandhed. Dersom vi blive fæsteste, blive vi det, fordi vi ere rene. Vi maa blive et rent Folk, ikke alene i Ord og Handlinger, men ogsaa i Tanker, thi Herren har sagt: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjerte; han skal ikke have Aanden, men fornægte Troen og frygte“. Dersom dette vil foraarsage Tabet af Troen og af Guds Aand, undtagen der paafølger en oprigtig og hjertelig Omvendelse, hvorledes kan Nogen da jnigre sig med den Tanke, at han kan begaa saadanne Synder, som jeg har nævnt, og endda undgaa Straf? Det kan visseelig Ingen. Jesu Kristi Evangelium

fordrer et rent Levnet. Vi skulle vorde ham lig og bestandig søge at overvinde vor Naturs Svagheder. Gud har sat os her i dette Hjem. Vi skulle overvinde de onde Tilbøjeligheder, bringe vor Vilje, vore Videnskaber og Begjæringer i Underdanighed mod Kristi Vilje, saa at vore Tanker og vore Ord maa være rene, og dersom de nogenfinde ere urene, da maa vi omvende os af ganske Hjerte og hjerne dem fra os. Herren ønsker, at vi skulle blive trofaste Medlemmer i hans Kirke og opnaa Frelse i det celestiale Rige. Han har ikke forud bestillet Nogen til

Fordømmelse. Ingen behøver at niiste sin Plads i Kristi Kirke, undtagen han gjør Noget, hvorved han mister Guds Aand. Det er Herrens Hensigt at frelse Alle, og han har skjænket os sin Aand i dette Hjem. Hvor forfærdeligt maa det ikke være efter at være blevne indlemmede i Kristi Kirke, have faaet Evangeliets Gaver beseglede paa os og modtaget saa mærkværdige Forjættelser, at foraarjage, at Gud forlader os og vi blive overladte til os selv? Men mægtige Mænd, Apostle og Profeter ere faldne. Burde ikke dette være en Advarsel for os? (Fortsættes.)

Aandernes Forudtilværelse.

Tale af Præsident W. Budge, holdt i Paris, Idaho, den 17. December 1895.

(Fortsat fra Side 256.)

Medens Gud er vore Aanders Fader, ere vore jordiske Forældre vore Legemers Fædre, saa at i Udførelsen og Fuldkommemgjørelsen af Saliggjorelsens Plan ere Menneskene behjælpelige med at fuldbringe Guds Hensigter.

Det sidste Citat burde opklare Hr. Bouds Forvikling. Det er ikke vanskeligt at tro, at Aanden lever efter Legemets Død, hvorfor da ikke tro, at den ogsaa levede, før den tog Legemet i Besiddelse? Med Hensyn til Døden afgjør Skriften denne Kjendsgjerning i følgende Ord: „Dg Støvet kommer til Jorden igjen, som det var før, og Aanden kommer til Gud igjen, som gav den.“ (Præd. 12, 7.)

Aanden var hos Gud i Begyndelsen; naar Legemet vender tilbage til Støvet, gaar den tilbage til Gud, som gav den.

Forudtilværelse er ikke en ny Lære; de Gamle troede paa den. Som Bevis

vil jeg henvise til Joh. 9, 1—3: „Dg da han gif frem, saa han et Menneske, som var blind født, og hans Disciple spurgte ham og sagde: Mester, hvo har syndet, denne eller hans Forældre, at han er blind født? Jesus svarede: Hverken denne syndede, ej heller hans Forældre; men paa det at Guds Gjeringer skulde blive aabenbarede paa ham.“

Heraf fremgaar det, at Disciplene fremsatte et Spørgsmaal, der leder os til at formode, at en Mand kunde synde, før han kom her. Disciplene vandrede med Jesus og modtog Belærelse af ham; de havde mange Lejligheder til at lære Sandheden, og da de spurgte Mesteren: „Hvo har syndet, denne Mand eller hans Forældre, at han er blind født“, gavede de tydeligt tilkjende, at de troede paa Muligheden af, at denne Mand havde syndet, før han blev født, og Jesus rettede ikke paa deres Formodning, men sagde kun: „Hverken

denne hndede, ej heller hans Forældre, men paa det at Guds Gjerninger skulde blive aabenbarede paa ham". Derjom Disciplene troede, at det var muligt for en Mand at hnde, før han blev jødt, maa de have troet paa en Forudtilværelse, og derjom Disciplene troede paa dette, maatte andre af Jesu Efterfølgere have gjort det Samme. Derjom de vare urigtige, er det mærkbærdigt, at Jesus ikke rettede paa deres Bildfarelser; thi det var visseligen meget nødvendigt, at Disciplene og Lærerne af den guddommelige Sandhed bleve rigtigt underviste.

Som et andet Bevis for, at Manden levede, før Verden blev dannet, vil jeg henvise til Joh. 17, 5: „Herliggjør Du mig og nu, Fader! hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var“.

Vore presbyterianske Venner tro, at det kun er anvendeligt paa Jesus; han var, siige de, som Faderens Enbaarne efter Manden, den Eneste, der havde Forudtilværelse. Jeg citerede ikke desmindre dette Skriftsted for at fremhæve den Kjendsgjerning, at derjom vor ældre Broder, Jesus — Søn af vor fælles Fader — levede hos Gud, før Jordens Grundvold blev lagt, er det da ikke rimeligt at antage, at de hngre Medlemmer af samme Familie ogsaa levede der?

Vore Venner siige, at Jesus var Guds eneste Søn efter Manden, og Hr. Boyd anfører i sit Brev visse Skriftsteder som Bevis, hvilke jeg nu vil nævne og undersøge. Det Første findes hos Joh. 1, 14: „Og Ordet blev Kjød og boede iblandt os (og vi saa hans Herlighed, en Herlighed som den Enbaarne af Faderen), fuld af Naade og Sandhed“. „Ordet“ i dette Skriftsted bethder Jesus, som blev Kjød og boede iblandt os, hvortil der senere

henvises som Faderens Enbaarne — i Kjødet naturligtvis, hvad vi tro. Det er fuldkommen tydeligt og er et Bevis for de Sidste-Dages Helliges Lære.

Det 18. Vers af samme Kapitel fremføres ligeledes af Hr. Boyd som Bevis paa hans Paastand. Det lyder saaledes: „Ingen har nogen Tid set Gud; den enbaarne Søn, som er i Faderens Skjød, han har kundgjort det.“ Hvad Bevis er der i dette Skriftsted for, at Jesus var Guds enbaarne Søn efter Manden — at dette sigtede til Manden og ikke til Kjødet? Ikke det mindste.

Den tredje Henviſning er til samme Evangelium 3, 16. 18., i Forbindelse med hvilket Hr. Boyd siiger, at Mænd, der ere udsatte for at drukne, gribe efter et Straa til Trøst og Hjælp for at redde en ærværdig Bildfarelse. „Thi ja har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. Hvo, som tror paa ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn“. Heller ikke i dette findes Noget, der beviser, at Jesus var den Enbaarne efter Manden — heller ikke efter Kjødet, for den Sags Skyld.

Hr. Boyd citerer et andet Skriftsprog af omtrent samme Betydning, 1 Joh. 4, 9: „Derudi er Guds Kjærlighed aabenbaret iblandt os, at Gud har sendt sin Søn, den Enbaarne, til Verden, at vi skulle leve ved ham.“

Disse inspirerede Ord indeholde en Forsikring om Guds Kjærlighed til sine Børn, men intet Bevis for, at Kristus var Guds enbaarne Søn efter Manden. Hr. Boyd har gjort det Bedste, han efter Omstændighederne kunde, med at udvælge Beviser, men de slaa aldeles fejl, hvad det angaar at stadfæste hans ubibelske Tradition. Hans første

Citat er betydningsfuldt i Tvisten der- ved, at det umiddelbart stadfæster Sand- heden, som de Sidste-Dages Hellige lære den, nemlig, at Jesus var Guds en- baarne Søn efter Kjødet.

Det er vissefælden sandt, at Jesus, „som blev Kjød“, var den eneste Person, sendt til Verden for at frelse Syndere, eller, som Skriften siger, for „at vi skulle leve ved ham“. Det er ogsaa sandt, at han havde ingen jordisk Fader, men blev efter Skriften guddommelig undfangen, thi „Marie kjendte ingen Mand“.

At betvivle Sandheden af den hel- lige Skrift angaaende dette Punkt vilde være ensbetydende med at kaste en Skygge paa Marie, en Tanke, som Ingen kan nære i mindste Maade. Jesus var Skabningens Begyndelse, den Førstefødte efter Manden og den Enbaarne efter Kjødet.

Hr. Boyd tror, at Jesus, men ikke Andre havde Forudtilværelse; hans Føjttagelse giver sig imidlertid snart tilkjende ved Sandhedens Lys. Vi ere Guds Børn Alle, og vore Nander bleve skabte, før Jorden blev til, hvilket Skriften lærer.

Jeg vil nu fremføre nogle Beviser fra Skriften. Paulus siger i Eph. 1, 4: „Ligejom han udvalgte os i ham, før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Nærmhed i Kjærlighed.“

Naar udvalgte han os? Før Ver- dens Grundvold blev lagt. Derfor, Alle, paa hvem disse Ord paa sig, levede, før Verden blev dannet; med andre Ord: de havde Forudtilværelse. Se ligeledes 2 Tim. 1, 9.

Jeremias lærer os, at Gud talte til ham paa følgende Maade: „Og Herrens Ord kom til mig saalunde: før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg

Dig, og før Du udkom af Moders Skød, helligede jeg Dig; jeg bestilte Dig til en Profet for Folkene.“

Der kan ingen Indvendinger gøres mod dette Skriftsted. Det behøver ingen Forklaring; det forklarer sig selv. Jeremias Mand levede, før han blev undfangen i Moders Skød, havde der- for Forudtilværelse. Den Henvisning, som her findes til det dødelige Legeme, maa forstås som det almindelige For- syn, Gud har over al hans Gjerning.

Jeg vil dernæst henvise til Rom. 8, 29: „Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud bestillet til at vorde dannede efter hans Søns Villeden, paa det han skulle være den Førstefødte af mange Brødre“. Eller for at frem- stille dette Princip paa en anden Maade: De, som han forud bestilte, kjendte han forud, som Tilfældet var med Jeremias; hvem han forud bestilte, fordi han forud kjendte ham. Lige- ledes med Jesus; thi Paulus siger i Hebr. 1, 9: „Du (talende om Jesus) elskede Retfærdighed og hadede Uret, derfor har Gud, Din Gud, salvet Dig med Glædens Olie fremfor Dine Med- brødre“.

Det synes, at Jesus blev salvet med Glædens Olie fremfor sine Med- brødre paa Grund af sin overlegne Retfærdighed. Jeremias blev uden Tvivl ligeledes ordineret til en Profet, før han blev født, paa Grund af sin For- tjeneste og forudgaaende Retfærdighed.

Alle de, som Gud bestilte forud, kjendte han forud; derfor, dersom Pres- byterianerne vare fornuftige og bibelske i deres Tro, vilde de antage Væren om Forudtilværelse, efterjom de tro paa en Forudbestikelse.

Uden at gaa ind paa Enkelthederne, der ere forbundne med Spørgsmaalet om, hvormange og hvilken Klasse der

blev forudbestiftet, ville vi anføre Hr. Bøhds egen Tro (se „Trosbekjendelse“ Side 27):

„Følge Guds Beslutning og for at tilfjendbegive hans Herlighed ere nogle Mennesker og nogle Engle forud bestiftede til evigt Liv og Andre forud bestiftede til evig Død. Disse Engle og Mennesker, saaledes forud bestiftede og kaldte, ere saa særlig og usoranderlig bestemte, at deres Antal hverken kan forøges eller formindstes“.

Følge dette er Antallet af de Uylkelige bestemt fastsat. Med lige saa megen Paalidelighed kunde de have angivet Antallet. Hvad jeg ønsker at fremhæve af deres egen Være er dette, at disse, hvad enten de ere saa eller mange, vare forud kjendte og derfor havde Forudtilværelse.

Jeg antager, at Presbyterianerne ville paastaa, at Forudtilværelse ikke er nødvendig for at gjøre Herren bekjendt med sine Børns Egenstaber (dersom Egenstaber have nogen Betydning for dem), efter som han kjender alle Ting, før de ske. Vi ville ikke debatere om, hvad han kjender, men ifølge Skriftens Vidnesbyrd vide vi, at hans Forudvidenighed aldrig vil lægge Hindringer i Vejen for Udøvelsen af Menneskets fri Vilje, men at det altid vil have Sejligheid til at udøve den, for det er enten straffet eller belønnet; thi vi ville Alle møde Retfærdighed og blive belønnede efter vore Gjerninger, hvad enten disse ere onde eller gode. Flere Bevijer ere maasse overflødige, men Følgende stadfæster saa tydeligt, hvad vi have jagt, at vi ville fremføre det. Job 38, 1—7: „Derefter svarede Herren Job ud af Stormen og sagde: hvo er den, som formørker Guds Raad med

Tale uden Forstand? Bind op om Dine Lænder som en Mand, saa vil jeg spørge Dig, og undervis Du mig! Hvor var Du, da jeg grundfæstede Jorden? Forkynd det, hvis Du har Indsigt! Hvo har sat dens Maal? Du ved det vel? eller hvo udstrakte Snoren over den? Hvorpaa ere dens Piller nedsenkede? eller hvo har lagt dens Hjørnesten? da Morgensjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde?“

Gud er alt Rjeds Manders Fader. Alle Guds Børn vare tilstede og frydede sig, da Jordens Grundvold blev lagt; de vare der Alle, hvilket modbevijer Ideen om samtidig Dannelse af Legeme og Aand. Der er ingen Grund til at betvivle, at Gud og alle hans Børn vare tilstede i Aanden ved denne vigtige Begivenhed. Guds Børn ventede paa Jordens Forberedelse som deres fremtidige Opholdssted. De forstod, at det var nødvendigt for dem at komme her og gjeennemgaa en Prøvestand, og den Glæde, som de udtrykte, var uden Tvivl foraarjaget ved de Forberedelser, som bleve gjorte for dem.

Forudbestemmelse uden Forudtilværelse kan ikke harmonere med Retfærdighed eller Guds aabenbarede Sandheder, og dette Princip, lært ved Jesu Apostle, burde annammes af alle sande Kristne; det stemmer med Fornuften og forklarer og redegjør mange Ting i den hellige Skrift, der ellers vilde forblive uopløselige Gaader.

Maa Herrens Aand dygtiggjøre os til at fatte Sandheden for Kristi Skyld. Amen. — (Deseret News.)

Tankeprog. Gjerninger blive til Vane, Vane til Laft, Laft til Karakter, og Karakteren afgjør Skæbnen.

— En Taabe er et Buntt Tobak, noget længere end bred, med Fld i den ene Ende og en Mand ved den anden.

Den 1. Juni 1896.

Skinnnet bedrager.

Naar man betragter Folks Begreber om Moral i Almindelighed, finder man ofte disse forvrængede. En god Moral i almindelig Forstand er en Opførsel, hvorved man undgaar den borgerlige Lovs Subblandinger i Ens Affærer. En Mand, der bruger høflige Ord, undgaar Vandens og grove Ord, har Selvbeherstelse nok til ikke at lade sig opirre, er saa ædruelig, at han aldrig nyder en berusende Draabe, giver frivillige Gaver, blander sig ikke i religiøse eller politiske Misforstaaelser, klæder sig anstændigt og er proper i det Ydre — en saadan Mand er en Gentleman og betragtes som en eksemplarisk Mand. Han besidder mange gode Egenstaber, men desuagtet kan hans Hjerte dog være svigefuldt. I sit Indre kan han nære Had til mange af sine Medmennesker og lægge Planer for at besvige dem. Den, der undergraver en Andens Lykke eller fratager ham hans Nødtørst, begaar Synd lige saa vel som den, der hengiver sig til Last og Udsvævelse; thi „hvo, som borttager Næring, dræber sin Næste“. (Sirach 34, 23.)

I alle Samfundsklasser og Religionsfamfund findes der Personer, hvis Indre ikke svarer til, hvad det Ydre synes at love, Personer, der formaa at skjule deres virkelige Karakter ved gentile Manerer og populære Samfundsregler. Saadanne Personer besidde en fejlagtig Anskuelse om sand Moralitet. De forestille sig det som en Kløgt at kunne bedrage Andre og at kunne tilvende sig Fordele paa saa snild en Maade, at Loven ikke kan fange dem.

Man er saa tilbøjelig til at kalde de smaa Synder store og de store Synder smaa. Nogle forestille sig at være saa fromme, at de ikke tør deltage i ukyldig Fornøjelse og Udspreddelse, fordi dette er Synd i deres Opfattelse; men maaste de i Stedet for søge slet Selskab og beskæftige sig med at fabrikere eller udsprede falske Vidnesbyrd eller Rhygter om Næsten, uden at det generer deres Samvittighed, og dog er dette en lav Handling og en stor Synd. Tungen kan afstedkomme meget Ondt.

Menneskene skulle ikke alene gjøre Regnskab for deres Gjerninger, men ogsaa for ethvert utilbørligt Ord, som de have talet. Deres egen Samvittighed vil anklage dem. Hvis det lykkes dem at nedbryde den i dette Liv, vil den vaagne i det næste. Derfor burde vi være forsigtige og paase, at vore Hensigter ere rene, før vi sætte dem i Udførelse.

Man træffer undertiden Personer, som besidde en anstødelig, uankelig Optræden, benytte et uhøfligt Sprog, ere træge og tilshueladende ligegyldige i deres Omgangskreds, og deres Optræden synes at indgyde det Indtryk, at intet Godt kan ventes fra dem; men man vil ved nærmere Bekjendtskab finde, at mange af disse besidde et ædelt Hjerte. Dersom Nogen er i Nød, ere de paa rede Haand til at yde, hvad Hjælp de kunne. Dersom træffer det ofte, at Mænd, som ere mindre tiltrækkende i deres Opførsel, besidde større Udelmodighed end Mange, som have mere Dannelselse og en finere Optræden, og som undertiden gjælde for Ledere paa Rettskaffenhedens Vej.

Man kan ikke altid dømme efter Udseende. Skindet bedrager og forvilder ofte. „Dømmer ikke, paa det I ikke skulle dømmes“. Betragt Dig selv for en Stund og se, hvad der bor i Dit eget Hjerte, og Du vil finde, at de flette Forfæt, som Du har, bevirke Dine farligste Synder. Søg derfor at forbedre dem; thi Du har Kraft dertil, hvis Du alvorligt bestemmer det, og dette er Vejen til Retfærdighed.

Sidste-Dages Hellige burde fjerne al Ewig og Hykleri fra sig. „Kenser Eders Sjæle i Sandhedens Lydighed, formedelst Manden, til uskromtel Broderfjærlighed, og elsker hverandre inderligen af et rent Hjerte; I, som ere gjensødte ikke af forfrankelig, men usofrankelig Sæd ved Guds Ord, som lever og bliver evindeligen; thi alt Kjød er som Græs og al Menneftets Herlighed som Græssets Blomster, Græsset visner, og Blomsteret derpaa falder af; men Herrens Ord bliver evindeligen, og dette er det Ord, som er forkyndt for Eder“. (1 Pet. 1, 22—25.)

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 11. Maj: Jaae Carlson fra Pleasant Grove, Utah, Hyrum C. Christensen fra Manassa, Colorado, John E. Halverson og John D. Hagman fra Salt Lake City, Utah.

Den 18. Maj: Christian Poulsen fra Orangeville, Utah.

Den 25. Maj: A. E. Rose fra Morgan, Utah, og Peter Christensen fra Emery, Utah.

Vi byde disse Brodre Velkommen.

Afløsning.

Ældste Carl A. Johnson løses fra at arbejde i Stockholms Konference med Tilladelse til at rejse hjem den 28. Maj.

Ældsterne John E. Wiberg og Anton Behrson løses fra at arbejde i Stockholms Konference, Ældste John A. Carlsson løses fra at arbejde i Göteborgs Konference, og Ældste Heber C. Christensen løses fra at arbejde i Aalborg Konference. Alle med Tilladelse til at rejse hjem den 11. Juni. Disse Brodre have udført en god Mission.

Ældste Michael Schow løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Beskikkelse.

Ældsterne Jaae Carlsson og John D. Hagman beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Ældste Hyrum C. Christensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste John E. Halverson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældste Christian Poulsen beskikkes til arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Andrew E. Rose bestikkes til at arbejde i Göteborgs Konference.

Ældsterne Peter Christensen og Michael Schow bestikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Peter Sundwall,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident C. D. Fjeldsted skriver fra Salt Lake City den 29. April blandt Andet Følgende: Kirkens Autoriteter have besluttet at indføre Evangeliet i det skandinaviske Sprog i Chicago. Der siges at være over Hundrede Tusinde Skandinaver i Byen og Omegnen, af hvilke mange endnu ikke ere bekendte med Evangeliet. Ældsterne John F. J. Dorius og Christian L. C. Mørt ere kaldede til at være mine Medarbejdere i nævnte Arbejdsmark.

Ældste D. K. Brown skriver fra Aalborg den 15. ds.: Jeg har nu besøgt min gamle Arbejdsmark. Jeg blev vel modtaget af mine Slægtninge og gamle Venner, og mange af dem tilbød mig deres Huse til Møder. Herrens Værk gjør god Fremgang i denne Del af hans Bingsgaard, og Udsigterne for Fremtiden ere lovende. Jeg haaber, at Herren vil styrke mig til at udføre mine Pligter, og at jeg maa være et Nedsfab i hans Haand til at opsøge de Oprigtige.

Præsident Sundwall skriver fra Kristiania den 11. ds.: Ældste N. P. Anderson! Vi have just afsluttet Konferencemødet. Det var meget opmuntrende at lytte til Missionærenes Rapporter. 77 Individer bleve tillagte Kirken ved Daab i sidste Halvaar, og 3 bleve døbte her i Byen i Gaar. De ere respektable Mænd og Kvinder og udøve en god Indflydelse blandt Folket, og derved faa Missionærene Belsighed til at forkynde Evangeliet paa mange Steder, hvor de ellers ikke kunde komme. De glæde sig meget ved Frugterne af deres udførte Arbejde og ved de gode Udsigter for Evangeliets Fremgang. Sidste Aften tilbragte vi hos en Familie, som nylig er indlemmet i Kirken. To af deres Sønner ere Landskabs- og Portrætmalere, og Hjemmet er prydet med smukke Billeder fra deres Haand; de modtage Bestillinger fra fremragende Personer.

Det er mig ikke bevidst, at denne Konference nogensinde har haft bedre Udsigter for Evangeliets Fremgang, eller at den har baaret bedre Frugter end nu. Menigheden i Kristiania har et godt Sangkor, og dens Sang er fortræffelig.

Fra Stockholm den 19. Maj: Konferencemødet og Præstedømsmødet her er nu afsluttet. Mange af de Tilstedeværende fra Landet saa vel som fra Byen erklærede, at det var et af de bedste Konferencemøder, de havde overværet. Forsamlingslokalet kunde ikke rumme Alle, som ønskede at overvære Møderne; særlig Søndag Aften. Efter at de tilstødende Værelser og Gangen var bleven fuld, maatte Mange gaa bort af Mangel paa Plads. Stilhed og god Orden herskede. 75 Individer bleve tillagte Konferencen ved Daab i sidste Halvaar. Her, ligesom i Kristiania, ere Udsigterne mere lovende, end de have været for en Tid tilbage, og Brødrene glæde sig meget ved deres Arbejde saa vel som ved de lyse Forhaabninger.

Konferencemøde i Kristiania.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, P. Anderson, Præsident over Kristiania Konference, E. A. Olsen, Carl Hansen, Michael Schow, Thomas Gundersen, Edward Gundersen, Peter A. Pedersen, Nephi Anderson, S. D. Jensen, D. S. Stanchy, C. Jversen, M. Knudson, Johan L. G. Johnson, Jacob Fikstad, M. E. Christopherson, Julius Johnson, Chas. A. Thompson, og Hyrum A. Straaberg, lokal Missionær.

Lørdagen den 9de Maj,
Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 141, Bøn af Eldste E. A. Olsen og Salmen Nr. 123.

Præsident P. Anderson bød de Tilstedeværende Velkommen, hvorefter Eldste Nilsus Kaalstad blev udnævnt til Konferencens Skriver.

Grensforstagerne og deres Medhjælpere afgave Rapporter over deres Arbejdsmarker, hvoraf det fremgik, at Evangeliet havde gjort god Fremgang, og at Mange undersøgte det i Oprigtighed. Missionærerne bleve venlig modtagne af Befolkningen.

Mødet sluttedes med Taksigelse af Præsident Anderson.

Søndagen den 10de Maj,
Kl. 10 Formiddag.

Efter de almindelige Aabningsceremonier oplæste Præsident Anderson følgende Rapport:

Kristiania Konference har 11 Grene, 1 Højpræst, 18 Halvfjerds, 54 Eldster, 15 Præster, 17 Lærere, 8 Diakoner, 605 Medlemmer, Totalsum 718. 77 bleve

døbte og 16 Børn velsignede i sidste Halvaar; 6 emigrerede, og 3 døde; 215 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“, og 150 betale Tiende. Konferencen har 1 unge Mænds Forening, 1 unge Kvinders Forening, 1 kvindelig Hjælpeforening og 6 Søndagskoler. 6 Forsamlingslokaler lejes, og 705 Møder vare afholdte. Missionærerne havde besøgt 6599 Familier, haft 2321 evangeliske Samtaler og uddelt 5610 Strifter og 36 Bøger.

Den øvrige Tid benyttedes af Eldsterne Stanchy, Thos. Gundersen, M. Knudson, E. Gundersen og S. A. Straaberg. De talte om Evangeliets Borttagelse fra Jorden og dets Gjen-givelse i vore Dage og om den gud-dommelige Fuldmagt, som Herren havde stænket sine Tjenere til at udføre dets Ordinanjer.

Præsident Sundwall udtrykte sin Glæde over de afgivne Rapporter og over Brødrenes Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Den almindelige Mening blandt Folket om de Sidste-Dages Helliges Lære og Missionærer var bleven meget forbedret i de senere Aar; og Mange vare villige til at tilstaa, at vore Missionærer udviste mere Mennesketjærlighed end andre Missionærer.

Eftermiddag Kl. 2.

Eldste E. A. Olsen talte om Begyndelseslæren i Kristus og om Kristi Kirkes Oprettelse i vore Dage med Profeter, Apostle, Evangelister og andre Embedsmænd.

Præsident Sundwall sagde, at Striften lignede Kristi Kirke ved det menneskelige Vegeme, at ligesom Lemmerne vare nød-

vendige hver i sit Djemed, saaledes vare og saa Embedsmændene, hver i sin Plads. Tro paa Gud, Omvendelse fra Synd og Daab til Syndernes Forladelse ere nødvendige til Frelse. De Oprigtige kunne erholde Vidnesbyrd om disse Ting, dersom de bede Gud derom. Han foreslog derpaa Kirkens Autoriteter og dernæst de lokale Autoriteter til Understøttelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: P. Anderson, Præsident for Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren med M. E. Christopherson som Medhjælper, E. A. Olsen, Forstander for Drammens Gren med F. L. G. Johnson og Chas. A. Thompson som Medhjælper, H. D. Jensen, Forstander for Bergens Gren med D. L. Stauch som Medhjælper, Thos. Gundersen, Forstander for Arendals Gren med A. H. Straaberg som Medhjælper, Jacob Fikstad, Forstander for Frederiksstads Gren med E. Gundersen som Medhjælper, P. A. Pedersen, Forstander for Alesunds Gren, E. Iversen, Forstander for Trondhjems Gren, M. Knudson, Forstander for Tromsø Gren, N.

Anderson, Forstander for Eidsvolds og Hedemarkens Gren med Julius Johnson som Medhjælper, V. C. Holther, Forstander for Frederikshalds Gren, E. A. Tørnblom, Leder for Sangkoret med M. E. Christopherson som Medhjælper.
Takkelse af Eldste Nephi Anderson.

Eftermiddag Kl. 6.

Tiden benyttedes af Eldste H. D. Jensen og Præsidenterne Anderson og Sundwall. De forklarede Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring, sagde, at de smaa Børn vare uskyldige, „thi Guds Rige hører Saabanne til“, bar Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Betskæftelse og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Konferencemødet sluttedes med Tak- sigelse af Præsident Sundwall.

Mandagen den 11. Maj blev et Præstedømsmøde afholdt til megen Ophjælpelse for det arbejdende Præstedømme.

N. Kaalstad,
Skriver.

Konferencemøde i Stockholm.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: P. Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, E. Gillén, Præsident over Stockholms Konference, A. B. Irvine, John Anderson, E. A. Ahlquist, M. Anderson, Anton P. Peterson, Carl W. Erickson, Nils F. Ahlberg, L. E. Danielson, A. Bjorkman, E. F. Lennberg, F. L. Halbom, L. G. Larsson, P. A. Nordquist, P. Ernström, John F. Appelquist, E. F. Renström, F. E. Wiberg, Carl A.

Johnson, D. E. Olsson fra Göteborgs Konference samt Carl Sundin og Anthon Källgren, to lokale Missionærer.

Lørdagen den 16de Maj, Kl. 8
Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 167, Bøn af Eldste P. Ernström og Salmen Nr. 125.

Præsident Gillén bød de Tilstedeværende Velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter over deres

Arbejdsmarker. Værket havde gjort god Fremgang, og Udsigterne for Evangeliet vare gode.

Præsident Sundwall udtrykte sin Glæde over Evangeliets Fremgang i Skandinavien.

Søndagen den 17de Maj,
Kl. 10 Formiddag.

Efter de almindelige Aabningsceremonier blev den hellige Nadvere uddelt. Eldsterne L. E. Danielson, C. A. Johnson, A. F. Ahlberg, L. G. Larson og E. F. Lennberg talte om Sandhedens frelsende Principer og om Nødvendigheden af at holde Guds Love.

Takfælgelse af Eldste A. Bjorkman.

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 139, Bøn af Eldste J. L. Halbom. Davids 39te Salme blev derefter aflungen.

Eldsterne Carl Sundin, Anton Peterjon og A. B. Irvine vare Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed og Kristi Kirkes Oprettelse i vor Tid.

Salmen Nr. 118 blev derefter aflungen.

Præsident E. Gillén oplæste følgende Rapport: Stockholms Konference har 8 Grene, 19 Missionærer fra Zion og 2 lokale Missionærer, 99 Eldster, 54 Præster, 40 Lærere, 26 Diaconer og 1185 Medlemmer. I sidste Halvaar bleve 75 døbt, 33 Børn velsignede, 7 emigrerede, 5 udelukkede, og 12 døde. 461 abonnere paa »Nordstjärnan«, og 331 betale Tiende. Konferencen har 5 Søndagskoler, 6 kvindelige Foreninger og 3 unge Mænds Foreninger. Missionærerne havde besøgt 8422 Familier, haft 3791 evangeliske Samtaler, udspreidt

768 Bøger og 2769 Smaastrifter samt afholdt 899 Forsamlinger.

Præsident Sundwall talte om Nødvendigheden af guddommelig Fuldmagt for at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinanfer; han sagde, at Gud havde skjænket denne Myndighed til sine Tjenere i vore Dage. Derefter foreslog han først Kirkens Autoriteter og dernæst de lokale Autoriteter som følger: Eric Gillén, Præsident over Stockholms Gren med A. B. Irvine, John Anderson og Anthon Källgren som Medhjælpere, C. A. Ahlquist, Forstander for Upsala Gren med M. Anderson og A. P. Peterson som Medhjælpere, C. W. Erickson, Forstander for Eskilstuna Gren med Carl Sundin som Medhjælper, A. Bjorkman, Forstander for Solbarbo Gren med E. Lennberg som Medhjælper, J. L. Halbom, Forstander for Sundswalls Gren med L. G. Larson og P. A. Nordquist som Medhjælpere, B. Ernström, Forstander for Örebro Gren med J. F. Appelquist som Medhjælper, E. J. Renström, Forstander for Gotlands Gren. Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 176, Bøn af Eldste J. C. Wiberg og Salmen Nr. 146.

Eldsterne D. E. Olsson og C. J. Renström bevidnede, at Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaand vare lige saa nødvendige i vore Dage som i Apostlenes Dage.

Præsident Gillén talte om Kristi Mission og Herrens Tjeneres Udsendelse i denne Slægt.

Præsident Sundwall talte om Kristi Forsoning og gav mange gode Raad og Lærdomme.

Konferencemødet sluttedes med Af-
slyngelse af Salmen Nr. 60 og Takfigelse
af Eldste C. A. Ahlquist.

Mandagen den 18de
blev et Præstedømsmøde afholdt til

megen Opbyggelse for det arbejdende
Præstedømme.

Karl E. Norman,
Skriver.

Forsoningens Betingelser.

For kort Tid siden, medens en af
vore Eldster forkyndte Evangeliets
Principer under aaben Himmel, traadte
en Mand frem, som paastod at være
godt bekendt med den hellige Skrift,
og erklærede, at Daaben var ikke nød-
vendig til Syndernes Forladelse. Han
stadsfæstede sin Paastand ved Beretningen
om Røveren paa Korset, som han paa-
stod blev frelst uden Daab — blot ved
at bekjende Tro paa Jesus, og han
misanvendte ligeledes Pauli Ord: „Jeg
takker Gud, at jeg ingen af Eder har
døbt uden Crispus og Cajus“ (1 Cor.
1, 14). Der er intet Nyt i denne Paa-
stand. Den bliver gjentaget atter og
atter og bestandig fremført for at mod-
arbejde vore Eldsters Beviser for Jesu
Være om Daabens Nødvendighed.

Vore Eldster finde det ofte vanske-
ligt at overbevise Folket om, at Evan-
geliets Ordinanser ere nødvendige.
Mange indrømme, at Tro og Omven-
delse er nødvendig; men de kunne ikke
forstaa Nødvendigheden af Begravelsens
Daab til Syndernes Forladelse, Haands-
paalæggelse for den Helligaand eller
nogen anden af Evangeliets Ordinanser.
Vi kunne let forstaa denne Mangel paa
Kundskab, naar vi erindre, at de have
lært faldte Begreber angaaende Jesu
Forsoning. Saalænge Menneskene nære
urigtige Anskuelse om Forsoningen, er
det umuligt at overbevise dem ved alle
de Beviser, der findes i Bibelen om
Daabens Nødvendighed for at opnaa

Frelse. Mange kristne Sekter paastaa,
at Kristus ved Forsoningen gjorde Alt,
hvad der er nødvendigt at gøre, saa
vidt som Ordinanser og Handlinger
angaar. For at stadsfæste deres Paa-
stande fremføre de Skriftsteder som
disse: „Men vi tro at blive salige
ved den Herres Jesu Kristi Naade“,
„altsaa, retfærdiggjorte ved Troen, have
vi Fred med Gud ved vor Herre Jesus
Kristus“, „af Naade ere I frelst“, „at
vi, retfærdiggjorte ved hans Naade,
skulle efter Haabet vorde Arvinger til
det evige Liv“, o. s. v.

De Sidste Dages Hellige tro ligesom
den kristne Verden, at Menneskene blive
frelste formedelst Guds Naade. Ingen
kan ved gode Gjerninger fortjene eller
erhverve sig Saliggjørelse eller give
Erstatning for den Frelse, som vil blive
ham tildelt. Derfor er det ved Guds
Gudhed og Naade, at Saliggjørelse er
tilbudt Menneskene; men der er et
Princip forbunden dermed, som vi maa
forstaa. Kristi Forsoning bringer kun
Forsoningen inden for vor Rækkevidde
og befrier os fra Følgerne af vore egne
Synder paa Betingelse af, at vi vise
Lydhed mod Evangeliets Love. Den
er ikke tvungen. Vi have fremdeles
fri Vilje til at annamme eller forkaste
efter eget Behag. Kun at tro, at Frelse
kan erholdes, er ikke at annamme den.

Forsoningens Bestaenighed kan for-
klares ved en Lignelse. En Mand, som
besidder baade Midler og Attraa, kan

oprette et Kollegium og udstyre det for Alle, som ønske Oplysning. Han kan indfætte de bedste Lærere til at undervise dem, som søge Skolen. Han kan derefter udsende Mænd til at forkynde for Enhver, hvor Skolen er beliggende, og hvilken Lejlighed der gives til at erholde fri Undervisning. Formedelst sin Menneſtefjærlighed kan han tilbyde den som en Gave, og dog, hvis Folk ikke gjøre de nødvendige Forberedelser til at drage Nytte af Lejligheden, vil det ikke gavne dem. Manden kan ikke tvinge dem til at gaa til Skolen, og selv om han kunde det, kunde han dog ikke tvinge dem til at lære. Der gives ingen anden Maade, hvorpaa de kunne ſikke sig Fordelen, end ved at efterkomme Fordringerne; Troen paa, at et ſaadant Kollegium findes, vil ikke gavne dem; de maa efterkomme Fordringerne for at modtage den forønskede Undervisning.

Forſoningen er tilbudt paa en ſaadan Maade. Herren har formedelst uendelig Kjærlighed til ſine Børn bragt Saliggjørelſe indenfor vor Rækkevidde; men vi maa udtrække vore Hænder for at modtage den. Vi maa ikke alene tro, at Frelſe kan erholdes; men vi maa udføre det nødvendige Arbejde for at erholde den. Derſom der ikke for-dredes Andet af et Individ end Tro for at modtage denne Gave, da kunde de onde Væſener erholde den; thi vi læſe i Skriften, at „Djævlene tro ogſaa, og ſjelve“. (ſak. 2, 19.) Paa denne Maade kunde Menneſtene ikke blive belønede efter deres Gjerninger eller „udarbejde deres Saliggjørelſe“.

Medens vi faſtholde, at Menneſket maa gjøre Kriſti Gjerninger for at erholde Forſonings Belignelser, erklære vi fremdeles, at Frelſe er en fri Gave, lige ſaa meget ſom Oplysning tilbudt af et Kollegiums Stifter vilde være.

Ved denne Opfattelſe af Forſoningen anerkjende vi Guds Retfærdighed lige ſaa vel ſom hans mindſtrænkede Kjærlighed til ſine Børn. Vi anerkjende, at han belønner dem, ſom oprigtigt ſøge ham, og at han tillader alle Menneſker at udøve deres fri Vilje.

Der findes overflødige Beviſer i den hellige Skrift for, at Jeſus og hans Apoftele lærte, at Gjerninger ere lige ſaa nødvendige ſom Tro, og at Menneſkene modtage Forſonings Fordele kun formedelſt Dyddighed. Da den rige Mand ſpurgte Jeſus, hvad Godt han ſkulde gjøre for at have det evige Liv, ſvarede Jeſus: „Vil Du indgaa til Livet, da hold Budene“. Han ſagde: „Det har jeg gjort fra min Ungdom.“ Derpaa ſvarede Jeſus: „Vil Du være fuldkommen, da jæg, hvad Du har, giv det til de Fattige og kom, følg mig“. Han ſyntes, dette var for meget at forlange, og han forkaſtede Frelſens Middel, ſom Jeſus tilbød ham, endſkjøndt han havde Tro. Derſom Troen alene kunde frelſe Menneſtene, hvorfor blev han da ikke frelſt? „Derſom J elſte mig, da holder mine Befalinger“; „lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder“, og „hvo, ſom tror paa mig, de Gjerninger, ſom jeg gjør, ſkal og han gjøre“. Diſſe ere Jeſu Ord; kunne vi tvivle paa dem?

Noget tro, at gode Gjerninger ere nødvendige for at opnaa Frelſe, men ikke Evangeliets Ordinanſer. Og dog fordrede Jeſu Apoftele i alle Tilfælde, at de, ſom havde Tro og omvendte ſig fra Synd, ſkulde døbes og modtage Haandſpaalæggelſe for den Helligaand. Diſſe ere de forſte Gjerninger, der for-dres af de Troende, og det blev paa det Beſtemteſte ſagt dem, at hvis de ikke annammede diſſe Ordinanſer, kunde de ikke indgaa i Guds Rige. — Millennial Star.

Foraarstanker.

Saa atter kom den skønne Tid,
Som Alt igjen fornyge;
Dg Vaaren smiler nydig blid,
Smaafluglene de sngue,
De vippe om fra Kvist til Kvist
Dg parres med en egen List,
Mens de til Heben samle.

Dg Solen smelter Sneen jævnt,
Der risler ned i Floder
Fra Bjærgets Top, hvor den blev lævnt,
For at fremhjælpe Boder,
Der gjennem Somrens varme Tid
Bed Menneskets saa travle Flid
Skal Fryd og Frugter bringe.

Vor Fader, som i Himlen bor,
I høje Regioner,
Har skabt sig selv et Sangerkor,
Som smukt i Luften toner,
Naar Triller højt til Himlens Hal
Af Fuglenæbets Futteral
Henrivende opftige.

Nu Grønt og Blomster pippe op
Paa Bjærgene som i Dale,
Dg Jorden med sin hvilte Krop
Dpvækkes som af Dvale,
Mens Solens skarpe Straaler bød
Den aabne op sit Moderskjød,
Saa Alt faar Liv og Aande.

Naar hver en Knop sig folder ud
Til Blomster eller Blade,
Vor Moder smykkes som en Brud
Paa videns Overflade,
Da til den skønne Sommerfest
Kan En og Hver som Brullupsgjæst
Tatnemlig sig berede.

Som Skaberen det Hele bød
I Orden frem at komme,
Saa vaagner op Livskraften sød,
Naar Hvilens Tid er omme.
Gid efter Livets Aftenro
Vi vaagne maa saa frisk og fro
Til evig Vaar og Birten.

Theone Mikkelsen.

Blandinger.

Der foreskalder i Italien aarlig ca. 4000 Mord eller omtrent et hveranden Time. Det er forholdsvis det største Antal i civiliserede Lande; Frankrig har en Tiendedel og Danmark en Femogtreindedel deraf.

I n d h o l d.

<table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td>Tale af D. Cannon</td> <td style="text-align: right;">257</td> </tr> <tr> <td>Mandernes Forudtilværelse</td> <td style="text-align: right;">260</td> </tr> <tr> <td>Tankesprog</td> <td style="text-align: right;">263</td> </tr> <tr> <td colspan="2">Hed. Anm.</td> </tr> <tr> <td> Skinnet bedrager</td> <td style="text-align: right;">264</td> </tr> <tr> <td> Ankomst</td> <td style="text-align: right;">265</td> </tr> </table>	Tale af D. Cannon	257	Mandernes Forudtilværelse	260	Tankesprog	263	Hed. Anm.		Skinnet bedrager	264	Ankomst	265	<table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td>Afløsning</td> <td style="text-align: right;">265</td> </tr> <tr> <td>Besiktelse</td> <td style="text-align: right;">265</td> </tr> <tr> <td>Uddrag af Korrespondance</td> <td style="text-align: right;">266</td> </tr> <tr> <td>Konference i Kristiania</td> <td style="text-align: right;">267</td> </tr> <tr> <td>Konferencen i Stockholm</td> <td style="text-align: right;">268</td> </tr> <tr> <td>Forsoningens Betingelser</td> <td style="text-align: right;">270</td> </tr> <tr> <td>Foraarstanker</td> <td style="text-align: right;">272</td> </tr> <tr> <td>Blandinger</td> <td style="text-align: right;">272</td> </tr> </table>	Afløsning	265	Besiktelse	265	Uddrag af Korrespondance	266	Konference i Kristiania	267	Konferencen i Stockholm	268	Forsoningens Betingelser	270	Foraarstanker	272	Blandinger	272
Tale af D. Cannon	257																												
Mandernes Forudtilværelse	260																												
Tankesprog	263																												
Hed. Anm.																													
Skinnet bedrager	264																												
Ankomst	265																												
Afløsning	265																												
Besiktelse	265																												
Uddrag af Korrespondance	266																												
Konference i Kristiania	267																												
Konferencen i Stockholm	268																												
Forsoningens Betingelser	270																												
Foraarstanker	272																												
Blandinger	272																												

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).

1896.